

TUFAF SOKAK

Bay Tipp'in Hazinesi

MARGARET RYAN

iletişim

TUHAF SOKAK

Tuhaf Sokak'ta yaşayanlar
ne kadar tuhaf olabilir ki?

34,5 numarada neler oluyor?
O patlama sesleri ve dumanlar
nereden geliyor? Burada olsa olsa bir
dev oturuyor olmalı. Bahçesinde
bozuk buzdolapları ve bebek arabaları
biriktiren pasaklı bir dev!
En tuhafı da, evin sıra sıra
sebze sarkan çatısı...

BURADA NELER OLUYOR?

Tuhaf Sokak'ta gazete
dağıtıcısı olarak işe
başlayan Jonny'nin
şaşırtıcı ve kıskırtıcı
maceralarıyla
eğlenceye doymaya
hazır olun!

MARGARET RYAN İskoçya'da doğdu. Glasgow Üniversitesi'ni bitirdikten sonra uzun yıllar ilkokul öğretmenliği yaptı. Halen İskoçya'nın doğu kıyısında bulunan St. Andrews kasabasında yaşıyor ve çocuklar için kitaplar yazıyor.

Weird Street. The Treasure of Mr Tipp

Metin © 2009 Margaret Ryan

Resimler © 2009 Kate Pankhurst

İletişim Yayınları 1705 • Çocuk Kitapları Dizisi 91

ISBN-13: 978-975-05-0999-5

© 2012 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2012, İstanbul

EDITÖR Bahar Siber

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Bahri Özcan

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

TUHF SOKAK

MARGARET RYAN

Bay Tipp'in Hazinesi

*Weird Street
The Treasure of Mr Tipp*

RESİMLEYEN *Kate Pankhurst*
ÇEVİREN *Mercan Yurdakuler Uluengin*

iletişim

WINTER BAY
Bay 'n' in
Hastings

Angus'a,
sevgiyle

Sorun: Eski bisikletim. Artık bana küçük geliyor, ama babam bacağını kırdığı için çalışmıyor. O yüzden de yenisini alamıyoruz.

Parlak fikir: Bisiklet almak için para biriktirmek lazım. Mahalle bakkalı Bay Maini'ye gazete dağıtabilir miyim diye sor.

Ikilem: Gazete dağıtılacak bir bölge var, ancak Tuhaf Sokak'ı da içine alıyor ve orada oturanlar biraz tuhaf.

Kahraman: Tabii ki ben. Jonny Smith. Korktuğum yok – alt tarafı gazete dağıtacağım. Hem Tuhaf Sokak sakinleri ne kadar tuhaf olabilir ki?

Birinci Bölüm

Ben sıradan bir çocuğum. Sıradan kapılı, sıradan pencereli, sıradan bir evde oturuyorum. Sıradan bir köpeğim, sıradan bir kedim, sıradan bir Japon balığı var. Aileme gelince, onlar da gayet sıradan. Kız kardeşim Ellie'yi saymazsanız tabii. Yemek yemek bir spor dalı olsa, Olimpiyat Madalyası kazanır o.

Futbol, bilgisayar oyunları ve tatil gibi sıradan şeyleri seviyorum. Okula ve öğretmenim Bayan Dodds'a pek bayıldığım söylenemez. Öğretmenim, kafamın saçma sapan şeylerle dolu olduğunu düşünüyor. Tuhaf Sokak'ta olup biten sıra dışı şeyleri anlattığımda bana hiç inanmıyor.

Onun yolunun Tuhaf Sokak'tan geçtiğini bile sanmıyorum. Geçtiyse bile büyük olasılıkla arabasının içinde, kafasından kazık matematik problemleri geçirerek, vın diye geçip gitmiştir. Eminim insanları da evleri de fark etmemiştir. Ama ben gazete dağıtırken

insanları da evleri de fark ediyorum.
Özellikle de tuhaf olanlarını. Örneğin 34,5
numara...

Bir gün gazetenin köşesine bu numarayı
yazan Bay Maini'ye "Sizce tuhaf bir kapı
numarası değil mi?" diye sordum.

Bay Maini omuz silkmekle yetindi.
"Kimileri de evlerine tuhaf tuhaf isimler
koyuyor. Numarası neden tuhaf olmasın?"

Ona karşı çıkmadım, ama 34,5 numara
gerçekten de tuhaf bir evdi. Tuhaf
Sokak'ın tam ortasında yer alıyordu. Masal
kitaplarından fırlamış gibi bir hali vardı.

Ev, muhtemelen koca bir buldozer
tarafından tepenin içine oyulmuştu.
Üzerinden demirler fırlayan meşe bir kapısı
ve kocaman, demirden bir çanı vardı.
Pencereleriye şişe diplerinden yapılmıştı.
Ama en tuhafı, sebze yetiştirilen düz
çatıydı. Sıra sıra sebze...

Evi ilk gördüğümde, orada bir dev oturuyor olmalı diye düşündüm. Bahçesinde bozuk buzdolapları, bebek arabaları ve çamaşır makineleri biriktiren, pasaklı bir dev.

Bahçedeki döküntülerin arasından sokak kapısına doğru ilerlerken, bulutlara doğru uzanan bir fasulye sığıyla ya da gıdaklaya gıdaklaya altın yumurtlayan kahverengi bir tavukla karşılaşacakmışım gibi geldi.

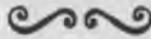
Ama o kadar şanslı değildim. Karşıma daha fazla döküntüden başka bir şey

çıkmadı. Posta kutusu bile. Kapının üzerinde posta kutusu olmadığı için eski çanı çaldım.

Evin içinden bir çınlama, sonra da boğuk bir patlama sesi geldi.

“Ne yaptım ben?” diyerek nefesimi tuttum.

Gazeteyi çarçabuk eski, boş bir süt güğümüne tikiştirerek oradan uzaklaştım.

Gazete çantasını bakkala geri götürdüğüm zaman, Bay Maini'ye “34,5 numarada kim oturuyor?” diye sordum. “Çanını çalınca bir patlama oldu. Yanlış bir şey mi yaptım acaba?”

Bay Maini gülümsedi. “Yok yok, Bay Tipp yine bir şey icat ediyordur. İnsanların çöpe attığı şeylerden yeni şeyler yapar o.”

Hah! Bu, duyduğum sesi de, bahçedeki döküntüleri de açıklıyordu.

“Sorun şu ki,” dedi Bay Maini, “bazen evini kısmen havaya uçurur... kendisini de...”

Geçen hafta bir kapısından bir de kaşının yarısından oldu.”

“Kendisini daha görmedim,” dedim.

“Görürsün,” diyerek gülümsedi Bay Maini. Başka da bir şey söylemedi.

Tabii ki, bu benim iyice meraklanmama yol açtı. Bay Tipp hakkında daha fazla şey öğrenmek ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum.

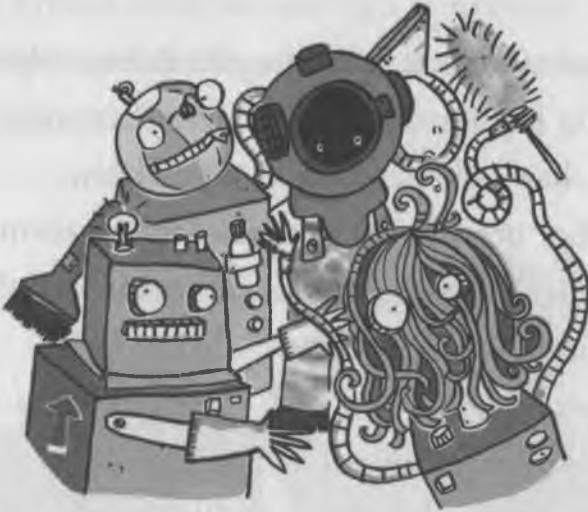

Derken bir sabah şansım yaver gitti.

34,5 numaraya yaklaşırken, eski meşe kapının açık olduğunu gördüm. Biliyorum, gazeteyi bırakıp gitmem gerekirdi, ama öyle yapmadım. Parmaklarımın ucuna basarak içeri girince, kendimi geniş, loş bir antrede buldum.

Karanlığın içine bir göz attım. AMAN TANRIM! Yalnız değildim! Antre, hazırolda bekleyen robotlarla doluydu. Hepsi atıklardan yapılmıştı. Kimilerinin kare,

kimilerininse daire şeklinde suratları vardı. Şişe dibinden yapılmış pencerelerden gelen ışık, onlara tüyler ürpertici yeşilimsi bir renk veriyordu. Gözlerimi faltaşı gibi açıp onlara baktım. Işın korkunç tarafı, sanki hepsi de gözümün içine bakıyordu.

Nefesimi tutup oradan ayrılmak üzereydim ki, üzerinde alüminyum folyodan bir tulum, başında da eski bir dalgıç kaskı olan robot aniden kıpırdadı.

Boğuk bir sesle “İçeri gel,” dedi. “Sen tam ihtiyacım olan şeysin.”

İkinci Bölüm

Loş ışıkta yerime çakılmış gibi duruyordum. Kalbim küt küt atıyor, dizlerim titriyordu. “Ka... kapı... kapı açıldı...” diyebildim.

Robot uzanıp, kafasındaki dalgıç kaskını çıkardı. Ortaya dağınık beyaz saçlar ve tatlı bir surat çıktı. “Bay Tipp?” dedim belli belirsiz.

Adam başını salladı. “Charlie kapıyı doğru düzgün kapatamıyor da...” dedi. “Programlamasında hâlâ ufak bir sorun var.” Kafamın karıştığı anlaşılıyordu herhalde. Çünkü Bay Tipp açıklamaya devam etti. “Bu Charlie. Sağ elinde kırmızı lastik eldiven olan... Daha sıkı tutunmasını sağlar diye düşünmüştüm.”

“Belki de solaktır,” diyerek yutkundum.

“Bak bu aklıma gelmemiști,” diyerek gülümsedi Bay Tipp. Üzerinden alüminyum folyo tulumu çıkardı. İçinden yama işi bir kazakla ekose bir pantolon çıktı.

“Alüminyum folyo insanı çok sıcak tutuyor. Bu kıyafet kışın yaşlılar için iyi olabilir. Dalgıç kaskından pek emin değilim ama. Ona başka bir işlev bulmak lazım.”

“Japon balığı akvaryumu nasıl olur?” diye bir öneride bulundum. “Japon balıkları, sürekli kendilerine bakılmasından hoşlanmıyormuş; onun için de saklanacak yer arıyorlarmış.”

“İyi fikir,” dedi Bay Tipp. “Sen de kimsin bakalım? Dur, söyleme. Gazeteci çocuksun herhalde. Seni bisikletle nefes nefese tepeyi tırmanırken görmüştüm.”

“Adım Jonny Smith,” dedim. “O eski bisiklete binmek çok zor. Çok küçük geliyor. Yenisi için para biriktiriyorum.”

“Ben dedemden kalma üç tekerlekli bir bisiklet kullanıyorum,” diyerek gülümsedi Bay Tipp. “Bizim ailede hiçbir şey atılmaz.”

Buna inanmak zor değildi. Her yer döküntüyle doluydu. “Değişik değişik robotlar mı yapıyorsunuz?” diye sordum etrafa bakarken.

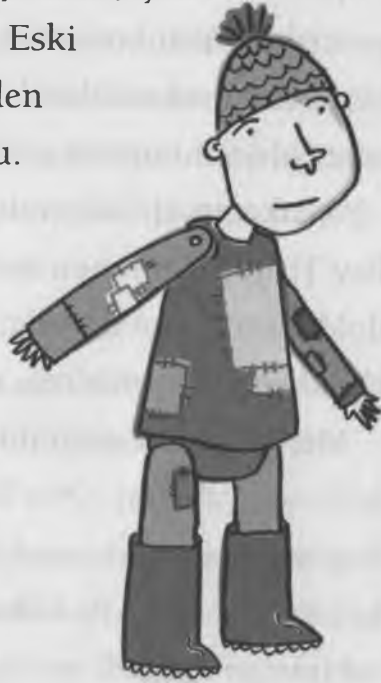
Bay Tipp başını salladı. “Şuna bak. Kuşlar çatı bahçemdeki tohumları yemesin diye korkuluk-robot yaptım daha yeni.”

Daha önce tarlalarda korkuluk görmüştüm. Ama böyle bir şeyi ilk kez görüyordum. Eski bir vitrin mankeninden yapılmışa benziyordu.

Üzerinde yama işi plastik bir takım, başında kırmızı, ponponlu bir bere vardı.

Ayaklarındaysa dev yağmur botları.

“Kasabadaki erkek giyim mağazası kapanıyordu da,” diye açıkladı Bay Tipp. “Bu mankeni çöpe atmışlardı, ben de kurtardım. Korkuluk-robotu çatıya çıkarınca botları ıslak kumla dolduracağım ki ağır olsun. Ama artık yaşılanıyorum. Onu oraya çıkarmak için yardıma ihtiyacım var. Hadi, sen başını tut.”

Bana söylenenleri yaptım. Yalpalaya yalpalaya evden çıktık. Bay Tipp merdiveni getirirken, ben korkuluk-robotu tuttum. Mankeni aramıza alarak düz çatıya tırmanıp, onu bahçenin ortasına diktik.

“Mükemmel,” diyerek gülümsedi Bay Tipp. “Şimdi ben şu botlara kum doldurayım, sen de sulama kovasını doldur. Kulübede bir yerde olacak.”

Merdivenden aşağı inip kulübeyi bulmaya çalıştım. Onu fazlaca büyümüş böğürtlenlerin arkasında buldum. Tam kulübe denemezdi; daha çok bezden bir eskimo evi gibiydi ve o da döküntüyle doluydu. Sonunda sulama kovasını eski bir çamaşır kurutucusunun içinde buldum. Onu bahçedeki çeşmeden doldurup yeniden çatıya tırmandım.

“Aferin,” dedi Bay Tipp. “Botları kumla doldurdum. Ben korkuluk-robotun kollarını kontrol edeyim, sen de kumu sula.” Pantolonunun cebinden bir uzaktan kumanda cihazı çıkarıp, kırmızı bir düğmeye bastı. Korkuluk-robotun kolları yukarı aşağı hareket etmeye başladı.

“Vaay,” dedim.

Bay Tipp memnun görünüyordu. “Ona ne isim versek? Robotlarıma isim koymayı seviyorum da...”

Korkuluk-robotun ponponlu beresine baktım. “Ponpon nasıl olur?”

“İsmi Ponpon’dur,” diye bağırdı Bay Tipp. “Küçükken bir öğretmenim vardı. Soyadı Ponpon’du.”

“Olamaz,” diye bağırdım. “Öğretmen! Bayan Dodds! Benim gitmem lazım. Yine okula geç kalacağım.” Merdivenden aşağı koşar adım inip bisikletime atladım. Bay Tipp’e el salladım.

Bay Tipp ve Ponpon bana el salladılar.

“Yine gel, Jonny Smith. Sana diğeri icatlarımı da göstereyim!”

“Gelirim!” diye bağırdım. Sonra rüzgâr gibi pedal çevirmeye başladım. Bir tek gazete çantasını Bay Maini’ye vermek için durdum.

“Bugün işin uzun sürdü,” dedi. “Ne oldu?”

“Yarın anlatırım. Şu anda zamanım yok,” diyerek nefes nefese oradan uzaklaştım.

Okula vardığımda bahçe bomboştu. KÖPEK GİREMEZ tabelasını okuyamayan siyah beyaz koli cinsi bir köpeği saymazsak.

Aceleyle sınıfıma gidip kimse fark etmeden içeri girmeye çalıştım. Ama Bayan Dodds, fare hapşırırsa onu bile duyardı. Zaten sınıfın kapısı gıcırdayordu.

“Yine geç kaldın Jonny Smith,” diyerek kaşlarını çatı. “Bu seferki inanılmaz bahanen ne?”

Bütün sınıf ümitle bana bakarken, arkadaşlarım Sara ile Surinder gözlerini devirdiler.

“Bir çatı bahçesinde, bir korkuluk-robotun yağmur botlarını sulamakla meşguldüm,” dedim.

Bayan Dodds’un gözleri kısıldı. “Her zamanki gibi deli saçması. Teneffüste sınıfta kalıp yalan söylememek için altı tane neden yazacaksın,” diye emretti.

Derin derin iç geçirdim. İçimden bir ses bana inanmadığını söylüyordu.

Üçüncü Bölüm

Teneffüste bir kâğıt çıkarıp, ceza ödevimi yapmaya başladım.

YALAN SÖYLEMEMEK İÇİN ALTI NEDEN.

Başlığı yazıp iyice düşündüm. Birincisi kolaydı.

1. YALAN SÖYLERSENİZ BAŞINIZA İŞ AÇARSINIZ.

Ondan sonra işler zorlaştı.

2. YALAN SÖYLERSENİZ BAŞINIZ

ÖĞRETMENİNİZLE DERDE GİRER, ÖYLE

YAPMAMIŞ (YANI YALAN SÖYLEMEMİŞ) OLSANIZ

BİLE.

3. YALAN SÖYLERSENİZ, BAŞINIZ SALAĞIN

TEKİ OLDUĞUNUZU DÜŞÜNEN ARKADAŞLARINIZLA

DERDE GİRER. SONRADAN DOĞRU SÖYLEDİĞİNİZİ

ANLASALAR BİLE.

Ondan sonra işler iyice zorlaştı.

4. YALAN SÖYLEMEK ÇOK AMA ÇOK KÖTÜDÜR, ÇÜNKÜ DOĞRU SÖYLEMEK ÇOK AMA ÇOK İYİDİR. AMA BABAM, KOT PANTOLONLA POPOSUNUN BÜYÜK GÖRÜNÜP GÖRÜNMEDİĞİNİ SORAN ANNEME HEP YALAN SÖYLER.

Gerçekten büyük görünüyor.

5. YALAN SÖYLEMEK ÇOK AMA ÇOK KÖTÜDÜR. ÖZELLİKLE DE YAKALANIRSANIZ.

Ondan sonra gerçekten tıkanıp kaldım. Onun için şöyle yazdım:

6. YALAN SÖYLEMENİN ÇOK AMA ÇOK KÖTÜ BİR ŞEY OLDUĞUNU BİLİYORUM, AMA ARTIK AKLIMA BAŞKA NEDEN GELMİYOR. KUSURA BAKMAYIN.

Kâğıdı Bayan Dodds'un masasına bıraktım. Sonradan onu yazdıklarımı okurken izledim. Yüzü seğiriyordu sanki. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu anlayamadım, ama günün geri kalanında çok çalıştım.

Hiç olmazsa Sara ile Surinder bana inanmıştı. Onlara 13 numarada oturan koca

korsan Şaşı Kaptan'dan ilk bahsettiğimde bana inanmamışlardı, ama o çok tuhaf bir hikâyeydi. Onunla tanışınca doğru söylediğimi anlamışlardı.

Sara ile Surinder korkuluk-robotu görmek için sabırsızlanıyordu. Onun için okuldan sonra hep beraber Tuhaf Sokak'a gittik. 34,5 numaranın bahçe kapısında durup, düz çatının üzerindeki Ponpon'a el salladık.

“Vaay, bu inanılmaz bir şey,” dedi el sallamasına karşılık alan Sara.

Ponpon'un ara sıra el sallayacak şekilde programlandığını düşündüğümü ona söylemedim.

“Yama işi takımını beğendim,” dedi Surinder. “Acaba onu da Bay Tipp mi yapmış?”

“Bay Tipp çok ilginç bir adama banzıyor. Onunla tanışmak istiyorum,” dedi Sara.

“Tanışalım o zaman,” dedi arkamızdan bir ses. Bay Tipp, koca üç tekerlekli bisikletini yolun kenarına park etti.

Üçümüzün de ağzı açık kalmıştı. Bisiklet, gökkuşağı renklerine boyanmıştı. Arkasında da döküntüyle dolu bir römork vardı.

“Çöp konteynerlerini dolaşıp hazine topluyordum,” diyerek gülümsedi Bay Tipp. “İsterseniz boşaltmama yardım edebilirsiniz.”

“Korkuluk-robotunuza bayıldım Bay Tipp,” dedi Sara, elinde koca bir kalasla güç bela bahçeye girerken.

“Çok şey icat ettiniz mi?” diye sordu Surinder heyecanla. O da yarı dolu boya tenekeleriyle dolu bir kutuyu kapmıştı.

“Oldukça fazla,” diyerek gülümsedi Bay Tipp. “Şu anda biraz meşgulüm, ama cumartesi günü gelerseniz size icatlarımdan bazılarını gösteririm.”

“Harika,” diyerek vedalaştık.

Eve vardığımda annemle Ellie dışarıdaydı. Kedimiz Noggin kanepeye kıvrılmış, babamsa koltuk değnekleriyle sekip duruyor, yeni tost makinesinin fişini takmaya çalışıyordu.

“Eskisini ne yaptın?” diye sordum.

“Çöpe attım,” dedi babam.

Dışarı çıkıp onu kurtardım. “Bunu işe yaratacak birini tanıyorum,” diyerek babama Bay Tipp’i anlattım.

“Onu kasabada görmüştüm,” diyerek gülümsedi babam. “O bisikletle onu gözden kaçırmak mümkün değil zaten.”

“Cumartesi günü onu ziyaret edeceğiz. Tost makinesini de götürürüm.”

“Olur,” dedi babam. “Yalnız şimdi Brütüs’ü yürüyüşe çıkarman gerekiyor.”

Brütüs’ün önüne düştüm. “Gel,” dedim. “Seni Tuhaf Sokak’a götürüp korkuluk-robotu göstereyim.”

Ama gösteremedim.

Oraya vardığımda Ponpon kaybolmuştu. Bay Tipp’in çatı bahçesi boştu.

“Çok tuhaf,” dedim. “Ponpon bir saat önce gayet güzel çalışıyordu. Bay Tipp onu durup dururken kaldırmaz. Herhalde bir şey oldu.”

Kesinlikle bir şey olmuştu.

Dördüncü Bölüm

Cumartesi günü Sara ve Surinder'la ziyaretine gittiğimiz zaman, "Sağlık ve güvenlik. Mesele budur," dedi Bay Tipp, üzgün üzgün. "Geçen gün siz gittikten hemen sonra, evin önüne gümüşü bir araba yanaştı. Belediye meclisinden Bay Gripe kapıma dayandı. 'Çatınızdaki o figür tehlikeli,' dedi. 'Düşüp birini yaralayabilir. Kaldırmanız lazım.'"

"Botların içindeki ıslak kumdan bahsetmediniz mi?" diye sordum.

Bay Tipp başını salladı. "Kum yerine beton koyayım dedim, kabul ettiremedim. Ponpon'u indirmek zorunda kaldım. Ona başka bir işlev vermem lazım. Belki de gelen geçene el

sallasın diye bahçe kapısına koyarım... Neyse ben size icatlarımı gösterecektim, değil mi? İçeri gelmek ister misiniz?”

“Evet,” dedik hep bir ağızdan.

Dördümüz birden eve doğru yürüyüp, sokak kapısının önünde durduk.

“Kapıyı çalayım da kâhya gelsin,” diyerek gülümsedi Bay Tipp. “Bu kapı, harabe halindeki bir şatoya aitti. Onu ben kurtardım. Kapıyı yani, şatoyu değil. Şato, römorka sığmadı.”

Demir çana asıldığı zaman önce bir cınlama, sonra da ağır ağır sürtünen bir metal sesi duyuldu. Sonra kapı gıcırdayarak açıldı. Charlie, kırmızı lastik eldiveniyle kapıda duruyordu.

“Haklıymışsın Jonny,” diye sırttı Bay Tipp. “Charlie solakmış meğer.”

Loş antreye girdiğimizde, robotları gören Sara ile Surinder’ın ağızları açık kaldı.

“Bunlar ne yapıyor?” diye sordu Surinder. “Eh,” dedi Bay Tipp, “kollarımla bacaklarım yaşlılıktan kütürdemeye başladı. Bunlar çoğunlukla bir şeyleri kaldırıp taşımama yardım ediyorlar. Ama bazılarının özel işleri var. Charlie, sokak kapısını açıp kapamaktan sorumlu; Ben yerleri süpürüyor; Alice ise –şu paspas kafalı olan– çaydanlığın altını yakıyor.”

“Şuradaki ne?” diye sordu Sara. Parmağıyla, yanından metal bir kol fırlayan eski bir yağ fiçisini gösteriyordu.

“Haa,” diyerek gülümsedi Bay Tipp. “O benim kilolu köpekler için geliştirdiğim çözüm. İzleyin.” Fıçının üzerindeki bir düğmeyi açmasıyla birlikte, metal kol dönüp durmaya başladı. “Amaç, köpeğin kemiği takip etmesini sağlamak,” diyerek güldü. “Kemik giderek daha hızlı dönecek. Böylece köpek egzersiz yapmış olacak. Sonra durup köpeğe ödülünü verecek. Bu kadar basit.”

“Acaba şişman kız kardeşlerde de işe yarar mı?” diye dalga geçtim.

“Şimdi atölyeme gelin,” dedi Bay Tipp. “Size son icadımı göstereyim. Bence hoşunuza gidecek.”

Bay Tipp'in peşinden antrenin sonundaki ufak bir kapıdan geçtik. Kendimizi çok değişik bir odada bulduk. Güzelce aydınlatılmış olan bu odanın duvarlarının çoğu aynalarla kaplıydı. Salon aynaları, makyaj masası aynaları, hatta eski dikiz aynaları vardı.

Biz aynalarda çeşit çeşit surat deneyebiliriz, Bay Tipp bize güldü.

“İnsanların çöpe attığı hazinelere inanamazsınız,” dedi. “Aynalar ışığı yansıtıyor. Şimdi şuna bakın.”

Bizi büyük bir masanın başına götürdü. Masa, test tüpleri ve bilimsel cihazlarla doluydu. Tüplerde çeşitli renkli sıvılar sessiz sessiz baloncuklar çıkarıyordu. Onların ne olduğunu çok merak ettim. Keşke fen derslerini daha dikkatli dinleseymişim.

Bay Tipp, büyük beyaz bir kâsenin üzerini açtı. İçinde nane kokan, süngerimsi mavi bir karışım vardı.

“Bu ne?” diye sordum.

“Bumerang sakızı,” dedi Bay Tipp gözleri ışıldayarak. “Tadına bakın.” İçinden birkaç parça koparıp bize verdi. “Güney Amerika’da yetişen sapodilla ağacının suyundan yapılıyor bu. Son derece güvenli.”

Sakızı ağızımıza attık. Tadı çok lezzetliydi.

“Neden bumerang sakızı dediniz?” diye mırıldandım.

Bay Tipp’in gözleri daha da parladı. “Şimdi ağızınızdan çıkarıp yere atın.”

“Ne?”

“Hadi,” diye buyurdu.

Ağızımdan sakızı çıkarıp yere attım. Sakız gerisin geri fırladığı gibi elime yapıştı.

Bay Tipp neşeyle “Size ne demiştim?” diye hoplayıp zıplıyordu. “Bumerang sakızı. Atın, size geri gelsin.”

Sara ile Surinder da denediler.

“Çiğnemeyi bitirince oyun oynanır
bununla,” diyerek kıkırdadılar.

Tam o sırada test tüplerinden
birinin içindeki mor
sıvıdan beyaz bir duman
yükselmeye başladı.

“O ne?” diye sordum.

“Kokuşmuş çoraplara
çözüm olacağını umduğum
bir şey,” dedi Bay Tipp.

“Ama daha tam olmadı. Bunu çoraplarımın
içine sıkınca mahallenin kedileri
kilometrelerce peşimde dolandı.”

Gülerek Bay Tipp’in peşi sıra mutfağa
gittik. Bay Tipp uzaktan kumandanın
düğmesine bastığında gelip çaydanlığın altını
yakan Alice’i saymazsanız, mutfak sıradan
bir mutfaktı.

Elimizde kocaman fincanlar, önümüzde
de bir sürü çikolatalı bisküviyle masanın
etrafına oturup, Bay Tipp’in muhteşem

icatlarından söz ettik. Sonra Bay Tipp'in kokuşmuş çorap çözümünün başına dönmesi gerekti. Onun için Charlie'yle beraber bizi meşe kapıdan uğurladılar.

“Ponpon'un çatıdan el sallamasına izin vermemeleri ne kötü,” dedim.

Bisikletlerimizi alıp oradan ayrılmak üzereydik ki, gümüşü bir araba bahçe kapısının önüne park etti. Eli çantalı bir adam arabadan çıkıp Bay Tipp'e doğru gitti.

Bay Tipp'in yüzünün asıldığını gördüm.

“Herhalde Bay Gripe bu,” dedim Sara ile Surinder'a.

“Acaba bu defa ne istiyor? Umarım Bay Tipp'in başına daha fazla iş açılmaz.”

Ne yazık ki açılacaktı.

Beşinci Bölüm

Bay Tipp'i ziyaretimizden sonra, harçlığımızı harcamak üzere kasabaya indik. Daha doğrusu Sara ile Surinder öyle yaptılar. Ben hâlâ yeni bisikletim için para biriktiriyordum.

Alışveriş merkezinde annem, Ellie ve anneannemle buluştuk. Ellie dondurma yiyor, annemle anneannemse bir dilekçe imzalıyordu.

“Kasaba merkezine daha çok çöp kutusu koymaları için,” dedi annem. “Bunlar dolup taşıyor.”

“Kokuyorlar da,” dedi anneannem. “Sokaklar rezil durumda. Ben küçükken böyle değildi.”

Sara, Surinder ve ben kıkırdadık.

Anneannemi küçük bir kız olarak düşünmek çok komikti. Anneannem de bizimle beraber gülüp, bize dondurma parası verdi. Birbirimizle yarışarak kafeye gittik. Neli dondurma alacağımıza bir türlü karar veremedik. Sonra külahlarımızı yalaya yalaya yeni spor ayakkabılara baktık. Surinder, yaş gününde aldığı harçlıkla spor ayakkabı almayı düşünüyordu. Bir dükkâna girip gözden kayboldu. Sara ise kütüphaneye gidecekti. Onun için ben de bisikletimle eve döndüm.

Babam kanepeye yerleşmiş, spor izlemeye hazırlanıyordu. Yine de ben Ponpon'la Bay Gripe'ı anlatırken dikkatle beni dinledi.

“Ponpon gerçekten tehlikeli olabilirdi,” dedi.

“Ama Ponpon kaldırıldı. Bay Gripe hâlâ Bay Tipp’ten ne istiyor ki?”

Babam omuz silkti. Tuttuğu futbol takımı sahaya çıkmıştı. Artık aklında başka şeyler vardı.

Ama benim yoktu. Bütün hafta sonu Bay Gripe’in esrarına kafa yorduysam da, bir sonuca varamadım.

Pazartesi sabahı iyice erken kalkıp Bay Tipp’i ziyaret etmeye karar verdim. Böylece neler olduğunu öğrenecektim.

34,5 numaraya vardığımda Bay Tipp çoktan kalkmıştı. Üç tekerlekli bisikletinin tepesindeydi. Römorku da ağzına kadar doluydu.

“Bu sabah hazine avına erken çıkmışsınız,” dedim.

Bay Tipp üzgün üzgün başını salladı. “Hazine avı değil Jonny,” dedi.

“Hazinelerimi atıyorum. Bunların hepsini

çöpe götürmem gerekiyor. Cumartesi günü Bay Gripe geldi. Bahçemdeki her şeyi atmam gerekiyormuş.”

“Ama neden?” dedim. “Burası sizin bahçeniz.”

“Sağlık ve güvenlik...” dedi Bay Tipp. “Eve gelenler bunlara takılabilmiş. Bir de komşulardan etraf düzensiz diye şikâyetler gelmiş.”

“Buradaki bakımsız tek bahçe sizinki değil ki,” dedim. “Komşu evin bahçesindeki adam boyu otlara ne demeli?”

Bay Tipp iç geçirerek pedal çevirmekle yetindi.

Gazetesini süt güğümünün içine bırakıp, gazete dağıtmaya devam ettim. 13 numaraya geldiğim zaman Şaşı Kaptan’la karşılaştım.

“Günaydın Jonny,” dedi. “Neden somurtuyorsun?”

“Bay Tipp’e üzüldüm,” diyerek ona olanları anlattım.

“Çok tuhaf.” Şaşı Kaptan’ın kaşları

çatıldı. “Bay Tipp’in bahçesi biraz dağınık gerçekten, ama burada kimse onu şikâyet etmez. Herkesin işine yarıyor orası.

Bozulan bütün çamaşır makinelerinin, çim biçme makinelerinin yedek parçası onda.

Hep birilerinin bir şeylerini tamir eder.

Bay Tipp çok yardımsever ve akıllı bir adamdır.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama zavallı, komşularının ondan şikâyetçi olduğunu sanıyor. Çok üzgün.”

Derken aklıma harika fikirlerimden biri geldi. Bu, arada bir olur bana. Herhalde dâhi genlerine sahibim. Cumartesi günkü dilekçeyi hatırladım. Belki komşular, Bay Gripe’ın Bay Tipp’i rahat bırakmasını sağlayacak bir dilekçe imzalamayı kabul ederdi.

Şaşı Kaptan’a fikrini sordum.

“Olağanüstü bir fikir,” dedi. “Sen dilekçeyi yaz, ben imzalarım. Daha da iyisi, seninle komşuları dolaşıp imza toplamana yardım ederim.”

Bisikletime bindiğimde gülümsüyordum. Kimse koca bir korsana karşı gelemezdi.

Okula vaktinde yetiştim. Bu, Bayan Dodds’un hoşuna gitti. Bütün problemleri de doğru çözdüm. Bu, Bayan Dodds’un daha da çok hoşuna gitti. Futbol

antrenmanında gol attım. Bu, beni takımdan atmakla tehdit eden Bay McGregor'ın hoşuna gitti. O öğleden sonra resim dersimizin olması da benim hoşuma gitti. Resim yapmayı seviyorum. Bayağı iyi resim yapıyorum; onun için de genellikle bir sorun çıkmıyor.

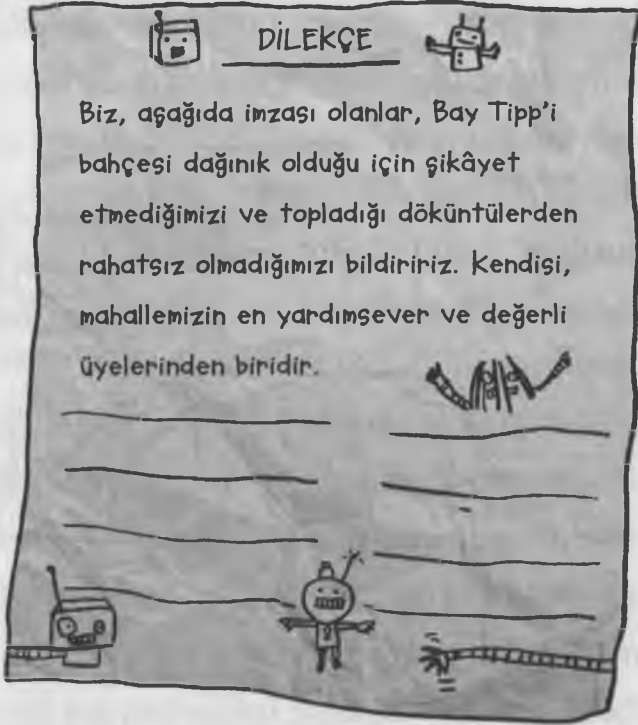
Bayan Dodds, Monet'nin "Nilüferler" resminin bir kopyasını duvara asmıştı. Ben, benimkini rekor sürede bitirdim. Monet'ninkine bayağı benzemişti; sadece nilüferlerin üzerinde şişman kurbağalar vardı.

Resmimin kurumasını beklerken boş bir kâğıt buldum.

Buna dilekçe yazılır, diye düşündüm. Bayan Dodds Sara ile meşgulken, ben de dilekçeyi yazabilirdim. Sara'nın resmi felaketti. Cetvelle bile düz çizgi çizemezdi.

Annemle anneannemin imzaladığı dilekçeye benzer bir dilekçe yazdım. Şöyle diyordu:

Şu “mahallemizin en değerli üyelerinden” kısmını çok beğenmişim, çünkü babamın bunu Şaşı Kaptan için söylediğini duymuştum. Sonra dilekçenin kenarlarına

Bay Tipp'in robotlarının resimlerini çizdim. Charlie'yi, Ben'i, paspas kafalı Alice'i ve Ponpon'u yaptım.

“Jonny Smith, ne yapıyorsun sen öyle?”

Olamaz! Bayan Dodds'un yaklaştığını duymamıştım.

“Şey, bu bir dilekçe,” dedim. “Tuhaf

Sokak, 13 numarada oturan Şaşı Kaptan'la beraber bunu komşulara imzalatacağız. 34,5 numarada oturan Bay Tipp, belediye meclisi tarafından bahçesini boşaltmaya zorlanıyor.

Komşular, dağınıklıktan şikâyetçiymiş...

Ama aslında değiller. Bay Tipp bir mucit.

Robot yapıyor.

Şu kırmızı eldivenli olan Charlie; o sokak kapısını açıyor. Ben, yerleri süpürüyormuş, ama ben hiç süpürürken görmedim. Paspas kafalı Alice de çaydanlığın altını yakıyor.

Onu kendi gözümle gördüm. Bu da Ponpon. Size geçen hafta sözünü ettiğim korkuluk-robot...” *Hani bana inanmamıştınız ya, diye eklemeliydim.*

Bayan Dodds bana öyle bir bakış attı ki...
İnsanın midasını eriten bakışlardan...

“Şu zırvalıkları anlatmakta ısrarcısın demek, Jonny Smith,” dedi. “Veli toplantısında bunlardan annenle babana bahsetmek zorunda kalacağım. İyi düşün. Karar senin.”

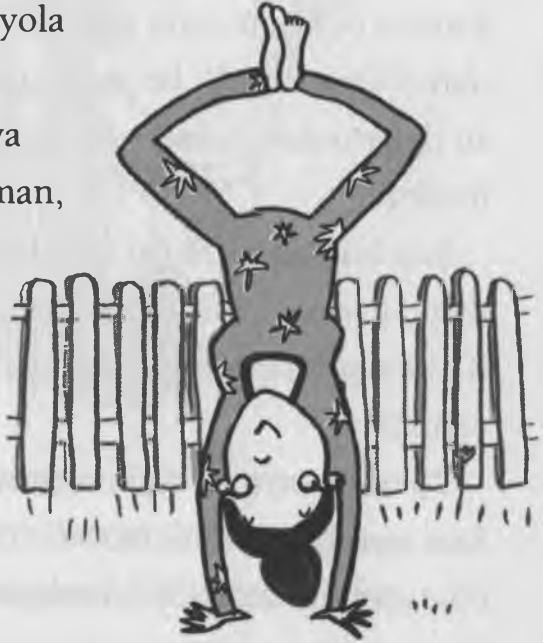
OLAMAZ!

Altıncı Bölüm

Çaydan sonra dilekçeyi cebime koyup, bisikletimle Tuhaf Sokak, 13 numaraya gittim. Şaşı Kaptan dilekçeyi imzaladıktan sonra birlikte yola koyulduk.

19 numaraya geldiğimiz zaman, üzerinde pembe, pullu bale mayosuyla amuda kalkmış bir hanımla karşılaştık.

“Bu, Ursula Bend. Eskiden sirkte akrobatmış,” diye fısıldadı Şaşı Kaptan. O sırada kadın perende atmaya başladı.

“Formumu korumam lazım,” dedi önümüzde zınk diye durarak. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Orada bulunmamızın sebebini açıkladığımızda dilekçeyi anında imzaladı.

“Ben Bay Tipp’ten hayatta şikâyetçi olmam,” diye açıkladı. “O benim su kaçıran borumu tamir etti. Yeni gibi oldu.” Onu, büyük bir meşe ağacının alt dallarından birinde dönüp dururken bıraktık.

Şaşı Kaptan’a “Tuhaf Sokak’ta çok ilginç insanlar oturuyor,” dediğimde, Kaptan gülümseyerek başını sallamakla yetindi.

23 numaraya geldiğimizde zili çaldım. Saat çanı gibi, DİNG DONG! DİNG DONG! diye gümbürdedi. Öyle korktum ki altıma kaçırıyordum.

“Seni uyarmam gerekirdi,” dedi Şaşlı Kaptan. “Bay Woyka saat ustasıdır ve birazcık da sağırdır.”

Favorili yaşlı bir adamcağız kapıyı açtı. “Sen de kimsin?” dedi bana. “Bir şey satıyorsan, istemem.”

“Bir şey satmıyoruz, Bay Woyka. Sadece Bay Tipp’e yardım için bir dilekçe imzalamanızı istiyoruz,” diye gürledi Şaşlı Kaptan.

“Dilekçe mi? Okumadan hiçbir şey imzalamam ben. İçeri gelin de gözlüğümü bulayım.”

İçeri girdik. Bay Woyka'nın bir şey duymamasına şaşmamak gerekiyordu. Bütün ev tik-tak, tik-tak eden, zırlıdayan, guguklayan saatlerle doluydu. Ateşin yanında, oturduğu sallanan sandalyeden hayali bir orkestra yöneten yaşlı bir kadın vardı.

“Rose,” diye haykırdı Bay Woyka.
“Gözlüğümü gördün mü?”

Bayan Woyka yanıt vermeyince, Bay Woyka onun kulaklıklarını çıkarıp tekrar sordu.

“İhtiyar Tom’a bakarken gözündeydi.”

Bay Woyka “Hah,” diyerek, ayaklı duvar saatlerinin en büyüğüne gitti. Saatin sandığını açıp içini yoklamaya başladı.

“İşte burada. Fark etmeden düşürmüşüm herhalde.” Gözüne çok kalın bir gözlük takıp dilekçeyi okudu. “İmzalarım tabii,” dedi. “İhtiyar Tom’un yedek parçalarını Bay Tipp yapıyor.” Ayaklı saati şefkatle okşadı. Sonra dilekçeyi imzalaması için karısına uzattı.

“Tamam,” dedi Şaşı Kaptan, oradan ayrılınca. “Şimdi 36 numaraya gidelim de Bay Sphinx ortalıkta mı, bakalım.”

“36 numara,” diyerek yutkundum. “Orası adam boyu çimleri olan ev. Ben oraya gazete götürüyorum. Orada vahşi hayvanların yaşadığına eminim.”

Şaşı Kaptan gülmekle yetindi.

Yanımda koca bir korsan varken, bahçe kapısını açmak bir parça daha kolay oldu. Ama çok değil. Çalılıklardan tuhaf hışırtılar geliyordu.

“Gel Tiger,” diye seslendi Şaşı Kaptan.

Tiger mı?

Kuyruğu çizgili koca bir kedi uzun çimenlerin arasından çıkıp Kaptan’ın bacaklarına süründü.

“Bay Sphinx’in çok kedisi var, ama benim en sevdiğim Tiger.”

Her yerden kediler çıkıyordu. Öyle ki, sonunda Kaptan’la etrafımız çevrilmişti. Sonra çalılar bir kez daha hışırdadı ve içlerinden bir adam çıktı. Altında binici pantolonu, üzerinde çok cepli bir gömlek, başında da tuhaf bir şapka vardı.

“Doktor Sphinx,” dedi Şaşı Kaptan.

“Bu, benim genç arkadaşım Jonny Smith. Yardıma ihtiyacımız var.”

Dr. Sphinx “Memnun olurum,” dedikten sonra hikâyemizi dinledi.

“Dilekçeyi seve seve imzalarım,” dedi. “Inca trafik kazasında bacağını kaybettiğinde, Bay Tipp ona bacak yapmıştı. Bakın...”

Bakınca, kedilerden birinin, ucunda bir tekerlek olan yapma bir bacağı olduğunu fark ettim.

“Şahane,” dedim.

“Inca da öyle düşünüyor,” diyerek gülümsedi Bay Sphinx. Dilekçeyi imzaladıktan sonra geldiği gibi gözden kayboldu.

Gittiğimiz her evde aynı şeyler oldu. Bütün komşular, dilekçeyi memnuniyetle imzaladılar. 57 numaradaki kusursuz bahçeli Bayan King bile imzaladı. Kimse Bay Tipp'in bahçesinden şikâyetçi olmamıştı.

“Demek ki Bay Gripe, Bay Tipp'e yalan söylemiş,” dedim. “Öğretmenim diyor ki, yalan söylemek çok ama çok kötüymüş.”

“Doğru,” dedi Şaşı Kaptan. “Eğer çok iyi bir nedenin yoksa...”

“Nasıl bir neden olabilir ki?” diye sordum. Yakında öğrenecektim.

Yedinci Bölüm

Ertesi gün dilekçeyi Bay Tipp'e götürdüm.

Evden bir elma kapıp bisikletime atlarken, "Artık keyfi yerine gelir," dedim annemle babama.

Ama öyle olmadı.

"Komşuların bunu imzalaması çok hoş, Jonny" dedi Bay Tipp üzüntüyle. "Ama artık çok geç. Bak, bu yeni geldi."

Bana bir mektup uzattı.

"Evim, sağlık ve güvenliği tehdit ediyormuş," diye açıkladı. "Belediyedekiler, evi yıkıp beni huzurevine koymak istiyor. Artık kendime adam gibi bakamadığımı düşünüyorlar."

"Ama bu çok saçma," dedim. "Hem size

yardımcı olan Charlie var, Ben var, Alice var...”

“Gel de bunu onlara anlat.”

“Anlatırım,” dedim. “Daha doğrusu babam anlatır. Göreceksiniz.”

Bay Tipp gülümsedi, ama ikna olmamıştı.

Babam da ikna olmamıştı. “Eğer gerçekten kendine bakamıyorsa, Jonny,” dedi sakince, “bu dilekçe işe yaramaz.”

“Bazen yarar,” dedi, çaya gelen anneannem. “Geçen gün bizim imzaladığımız dilekçe işe yaradı örneğin. Arkadaşım Bayan Bone, kasaba merkezine daha çok çöp kutusu koyacaklarını söyledi. Ne yazık ki bu, kaldırımlardaki sakız pisliğinin önüne geçmiyor. Belediye, sakız temizlemeye tonlarca para harcıyor.”

“Bayan Bone mu?” dedim. “Ben onunla tanışmıştım, değil mi?”

Anneannem başını salladı. “Sizin okuldaki yaz şenliğinde ödülleri o verir. Kocası, şekerleme fabrikasının sahibi.”

İşte o zaman aklım başıma geldi.

“Anneanne,” diye bağırdım. “Sen bir dâhisin. Benim dâhilik genlerim senden geliyor demek ki!”

Anneannem sayesinde parlak fikirlerimden bir tanesi daha gelmişti aklıma.

Fikrimi uzun uzun aileme anlattım.

“Hmm, olabilir,” dedi babam. “Bay Bone hep yenilik peşindedir. Denesek mi?”

Başımı sallayarak, “Bay Tipp’e yardımcı olmak için her şeyi yaparım,” dedim ve her

şeyin yolunda gitmesi için tahtaya vurup dilimi ısırđım.

Babam, Bay Bone'a telefon ederek Bumerang sakızından bahsetti. Bay Bone konuyla çok ilgilendi ve Bay Tipp'le tanışmak istedi. Onun için babam, Bay Tipp'e de telefon etti. Ertesi gün 34,5 numarada bir toplantı ayarlanmıştı.

“Ben de gelebilir miyim?” diye sordum.

“Tabii ki,” dedi babam. “Bu senin fikrin.”

Okuldan sonra bisikletimle Tuhaf Sokak'a gittim. Babamla Bay Bone, 34,5 numaranın önünde, Bay Bone'un koca arabasının içinde oturuyordu.

“Seni bekliyorduk,” diyerek gülümsedi babam. “Jonny, bu Bay Bone.”

Bay Bone ince, uzun elini uzatarak “Merhaba Jonny,” dedi. “Baban bana senden çok söz etti. Belli ki akıllı bir delikanlısın.”

Bunu bir de Bayan Dodds'a söyleyin, diye düşündüm.

Eve yaklaştık. Ben büyük, demir çana asıldıktan birkaç saniye sonra ağır ağır sürünen metal sesleri bize doğru yaklaştı.

“Bu, kâhya Charlie,” dedim.

Charlie kapıyı açınca içeri girdik.

“Gelin gelin,” dedi, antrede Ponpon’un botlarını çıkarmakla meşgul olan Bay Tipp. “Artık bunlara ihtiyacı yok. Onu sökmem gerekiyor.”

“Yapmayın!” diye bağırdım. “Durun, sökmeyin. Babamın söyleyeceklerini dinlemeden sökmeyin.”

“Aslında hepsi Jonny’nin fikri,” diyerek gülümsedi babam. Bay Tipp’i Bay Bone ile tanıştırdı. “Size telefonda söylediğim gibi, Bumerang sakızınız hakkında konuşmaya geldik.”

Bay Tipp “Atölyeme geçelim,” deyip bize yol gösterdi. Büyük masanın başına geçip beyaz kâsenin üzerini açarak herkese Bumerang sakızından dağıttı.

Bay Bone sakızı birkaç kez kokladıktan sonra ağzına attı. Sakızı uzun uzun çiğnedikten sonra ağzından çıkarıp yere fırlattı.

“Harika!” diye bağırdı, sakız yerden sekip eline yapışınca. “Bay Tipp, bunun formülünü kesinlikle satın

almak isterim. Pazarda buna talep olacağına eminim. Ama sakızı sizin yapmanız gerekiyor. Fabrikamda şu anda buna yer yok.”

“Kusura bakmayın.” Bay Tipp kafasını üzgün üzgün salladı. “Bunun için bana atölye lazım, ama belediye evi boşaltmam gerektiğini söylüyor.”

Bay Bone gülümsedi. “Benim karım belediye meclisinde çalışıyor. Ona sokakların temiz tutulmasına katkıda bulunacak bilimsel bir çalışma yapmakta olduğunuzu söylerim. Rahatsız edilmemenizi tembihlerim.”

“Yani bir daha Bay Gripe’in yüzünü görmek zorunda kalmaz mıyım?” diye ışıldadı Bay Tipp.

“Evet,” diyerek gülümsedi Bay Bone.

Bay Tipp kendi halinde buluşlarına devam edebileceği için çok mutlu olmuştu.

Ben de mutlu olmuşum. Çünkü Bay Tipp bana bir kâse dolusu Bumerang sakızı vermişti. “Bunları arkadaşlarına sat, parasını

da bisikletine sakla Jonny,” dedi. “Bunu hak ettin.”

“Teşekkür ederim,” diyerek sııttım.

Sakızı ertesı gün okula götürüp herkese anlattım.

“Bize geri geleceđini nereden bilelim?” diye sordu Peter Ho.

“Göstereyim,” dedim. Ağzımdan çıkardığım sakızı sınıfın kapısına fırlattım.

Tam o sırada kapı açıldı ve Bayan Dodds içeri girdi. Sakız, onun burnundan sekip elime yapıştı.

Bayan Dodds burnunu tutarak dik dik bana baktı. “Umarım bunun için güzel bir açıklaman vardır Jonny Smith,” dedi. “Bana doğruyu söylemeni istiyorum. O saçma masallardan anlatma.”

Olamaz. Yeniden başlıyorduk...

